

A ne dolgo, in zopet se prične iznova vrvenje in žuborenje. Večer je pal na zemljo. Nebrojno zvezdic se leskeče na vedno jasnem nebu. Pred hišami se zbira narod v raznih gručah in skupinah: tu žene in deklice, tam možje in mladeniči, ki sloneč ob voglih pušijo. Semtertje se uprizarja kakšna igra, najraje „morra“. To vam je vpitja, da ne rečem kričanja, to vam je živahnosti v pogledih in v besedi! Kako pa igrajo to igro? Dva se vstopita drug poleg drugega in jameta vpiti in kričati kako število, katero morata spremljati s prsti svojih rok, in to tako dolgo, da obadva zadeneta isto število in to tudi z rokama pravilno izrazita. Toda te igre si ne moreš izlahka predstavljati, ako je nisi videl. Po tem skromnem opisu si utegne čitatelj domnevati, češ, to mora biti jako dolgočasna igra; ali ravno narobe: malo je iger, ki bi bile bolj živahne, kakor „morra“. Ne zabava le igravcev, ampak tudi gledavce. Mnogokrat, ko sem opazujoč od daleč igravce čul njih kričanje, menil sem, da se med seboj prepirajo, ali da delajo kupčijo za kakega vola. Kasneje pa sem se uveril, da je ta šala mnogo cenejša: kdor igro izgubi, mora dati za — limonado ali kaj jednacega. Po Shakespeareu bi to igro lahko nazivali: mnogo hruma za — nič!

Po večerji je vse na prostem: vse se hladi, pogovarja, zabava, razvedruje, kajpada vsak po svoje. Starikavi možje in žene posedejo okrog vrat, mladeniči pa si upajo dalje. Ako niso trudni, zapojejo kako narodno, in če so posebno dobre volje, oglesi

se kitara ali mandolina. In potem se prepeva pozno v noč, čez polnoči. In kako vam pojejo! Kako navdušeno, kako pristrčno, kako milo in šegavo! In vendar vse tako po domače. Glej, ravnokar je stopil k številnejši družbi mladenič, ki želi odobrovoljiti vse navzoče. Izmed opank se mu dvigajo rudeče nogavice, ki ga krijejo do kolen; nad njimi vihrajo kratke, široke hlače; jopič si je ogrnil. Glavo mu obdajejo črni kodri, katere mu pokriva nizek klobuk s širokimi okrajci. Zarujavel obraz mu je poln mladostne moči; z njega se bliska dvoje žarnih očij, ki švigajo semtertje na desno in levo. Že je zasviral iz svoje tamburice lahkotno poskočnico. A hitro povzame tudi z glasom to-le narodno;

Io mi sono un poveretto
senza casa, senza letto
Venderei i miei calzoni
per un sol piatto dei maccheroni.

Pel je še več kitic, ki pa mi niso ostale v spominu.

Tako je življenje ob poletnih večerih v albanskih gorah: včasih bolj mirno, včasih bolj hrupno, kakor je telo bolj čilo ali bolj trudno, vedno pa živahno in dostojno, dasi se semtertje zavrti kak par v „saltarello“, navadni narodni ples rimske okolice.

Naposled mora biti konec tudi prijaznemu, hladnemu večeru. Mladenič in mladenka morda nerada ugodita očetu in materi, ki ju silita k pokoju. Vendar ne gre drugače. Po polnoči objameta mir in tihota prej tako živahno prizorišče javnega življenja.

(Dalje.)

